

допущеними порушеннями законодавства при її створенні. Дане положення дозволяє податковим органам на підставі вироків судів, якими встановлено факт створення фіктивного підприємства, проводити податкові перевірки осіб, які уклали угоди з такими юридичними особами з метою уникнення неправомірних дій в майбутньому. Потрібно зазначити, що в Казахстані з метою припинення діяльності фіктивних підприємств також допомогу отримують від самих платників податків, які при здійсненні операцій мають бути дуже уважними до своїх контрагентів, зокрема, при найменшому сумніві перевіряти походження товару, що купується, своєчасно контролювати фактичне надання послуг та виконання робіт. Зокрема, список фіктивних підприємств та недобросовісних платників податків розміщується на веб-порталі Податкового комітету Казахстану.

Література:

1. Грек Б. М. Кримінальна відповідальність юридичних осіб. Чи бути їй в Україні? 2011. № 12. С. 19–22.
2. Germany. URL: <https://globalcompliance.com/white-collar-crime-corporate-liability-in-germany/>
3. Italy. URL: <https://rm.coe.int/16806eebf2>
4. Kazakhstan. URL: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=101715

ЩОДО НЕВІДПОВІДНОСТІ ПРАВА ПРАЦІВНИКА ПОЛІЦІЇ НА ПРИТЯГНЕННЯ ГРОМАДЯН ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ВИМОГАМ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

Зотов Д. О.

адвокат

м. Київ, Україна

Міськевич А. В.

студентка II курсу юридичного факультету

Міжнародного економіко-гуманітарного університету

імені академіка Степана Дем'янука

м. Рівне, Україна

На сьогодні в Україні низку нарікань від громадян викликають факти незаконного притягнення їх до адміністративної відповідальності за порушення вимог Правил дорожнього руху. При цьому поліцейські, які виносять постанови про накладення на громадян адміністративних

стягнень у більшості випадків є «німими» та «глухими» до доказів, які надає правопорушник. Ці «горе юристи» коли говориш їм про мало-значність діяння або про необхідність надати докази вчиненого здебільшого роблять великі очі і кажуть «У нас інструкція». Як наслідок, скасовується 8 з 10 оскаржених до суду постанов про накладення адміністративних стягнень.

Водночас, ми дослідили, а чи мають взагалі поліцейські здійснювати правосуддя щодо правопорушників.

Так, відповідно до частини 1 пункту 8 статті 23 Закону України «Про національну поліцію» [4] працівники поліції у випадках, визначених законом, здійснюють провадження у справах про адміністративні правопорушення, приймають рішення про застосування адміністративних стягнень та забезпечують їх виконання.

Також, відповідно до статті 222 КУпАП [3] Органи внутрішніх справ (міліція) розглядають справи про такі адміністративні правопорушення: про порушення громадського порядку, за порушення правил паспортної системи, правил дорожнього руху, правил, що забезпечують безпеку руху транспорту, правил користування засобами транспорту, правил, спрямованих на забезпечення схоронності вантажів на транспорті, а також про незаконний відпуск і незаконне придбання бензину або інших паливно-мастильних матеріалів (частина перша статті 44, статті 80 і 81 (в частині перевищення нормативів вмісту забруднюючих речовин у відпрацьованих газах транспортних засобів), частина друга статті 106-1, частини перша, друга, третя, четверта і шоста статті 109, статті 110, 111, частина третя статті 114, частина перша статті 115, стаття 116-2, частина друга статті 117, частини перша і друга статті 119, частини перша, друга, четверта і п'ята статті 121, статті 121-1, 121-2, частини перша, друга і третя статті 122, частини перша і друга статті 123, статті 124-1 – 126, частини перша, друга і третя статті 127, частина перша статті 127-1, статті 128-129, частини перша, друга та п'ята статті 133, стаття 133-1, частина друга статті 135, стаття 136 (за винятком порушень на автомобільному транспорті), стаття 137, частини перша, друга і третя статті 140, статті 161, 164-4, 173, статтею 175-1 (за винятком порушень, вчинених у місцях, заборонених рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради), статтями 176, 177, частини перша і друга статті 178, статті 189-2, 192, 194, 195, статті 197-201).

Аналогічне право працівника поліції передбачено Наказом МВС України №1395 від 07.11.2015 «Про затвердження Інструкції з оформлення поліцейськими матеріалів про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані не в автоматичному режимі» [5].

Так, пунктом 3 Розділу III зазначеної інструкції, зазначено, що поліцейські розглядають справи про адміністративні правопорушення, визначені у статті 222 КУпАП.

На перший погляд, законодавець дійсно надав поліцейському право здійснювати правосуддя щодо осіб, які вчинили адміністративні правопорушення, водночас закріпивши таке право у галузевих законах, депутати чомусь забули змінити основний закон держави – Конституцію.

Так, у відповідності до статті 124 Конституції України [1] правосуддя в Україні здійснюють виключно суди. Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються.

Таким чином, винесення рішення з питання наявності або відсутності складу правопорушення, вини конкретної особи, тощо, може здійснюватися тільки судом. Винесення такого рішення будь-якою іншою службовою особою є привласненням функції правосуддя.

При цьому, відповідно до статті 8 Конституції України, Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй [1].

Норми Конституції України є нормами прямої дії.

Хочеться також зазначити, що відповідно до частини 2 статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [1].

Таким чином постає логічне питання: Якими нормами користувався законодавець, надаючи органам національної поліції право здійснювати правосуддя, якщо це прямо заборонено Конституцією України?

Разом з тим, у відповідності до частини 4 статті 7 КАС України, якщо суд доходить висновку, що закон чи інший правовий акт суперечить Конституції України, суд не застосовує такий закон чи інший правовий акт, а застосовує норми Конституції України як норми прямої дії [2].

Література:

1. Конституція України: електронний режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 30.09.2020);
2. Кодекс адміністративного судочинства: електронний режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/27-5#Text> <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text> (дата звернення 30.09.2020);

3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: електронний режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text> (дата звернення 30.09.2020);

4. Закон України «Про національну поліцію»: електронний режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text> (дата звернення 29.09.2020);

5. Наказ МВС України №1395 від 07.11.2015 «Про затвердження Інструкції з оформлення поліцейськими матеріалів про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані не в автоматичному режимі»: електронний режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1408-15#Text> (дата звернення 29.09.2020).

ГАРАНТІЙ ТА СТИМУЛИ В ДИПЛОМАТИЧНІЙ СЛУЖБІ УКРАЇНИ: ОСНОВНІ НАПРЯМИ РЕФОРМУВАННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ЗАКОНОДАВСТВА В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19

Козинець А. А.

здобувач вищої освіти

Запорізького національного університету

Усатенко Д. І.

здобувач вищої освіти

Запорізького національного університету

м. Запоріжжя, Україна

Загальносвітовий масштаб пандемії, спричинений вірусом COVID-19, суттєво вплинув на звичний стан речей. Зміни не оминули й законодавство країн, яке наразі гнучко підлаштовується під стан ситуації, яка розвивається у світі. Держава зі свого боку намагається усіма доступними й можливими способами сприяти запобіганню поширенню вірусу COVID-19 серед населення, а тому оперативне втручання органів законодавчої влади є неминучим заходом впливу на правове регулювання правовідносин всередині держави.

Різке запровадження карантину в Україні насамперед має на меті запобігання поширенню інфекції серед населення, а також зменшення ризику зараження вірусом людей, професія яких відноситься до типу «людина-людина». Специфіка таких професій полягає у безпосередньому контакті із людьми, чим і пояснюється підвищений ризик